

40

วันที่ใดเขียนกลับมาเถาหสิ ฉันออกไปทำธุระข้างนอก

ฉันไปสมัครเรียนที่โรงเรียนสอนขับรถ เพราะคิดว่าคงมีแต่การ
ขับรถเท่านั้นที่จะทำให้คนไม่เก่งอะไรเลยอย่างฉันรู้สึกภูมิใจตัวเองขึ้น
มาบ้าง ถ้าได้ใบขับขี่มา ฉันจะซื้อรถเก่งๆ สักคันแล้วขับรถตระเวน
เที่ยวให้ทั่วเลย แต่ที่บ้านดันเกิดเรื่องซะก่อน

ฉันไม่เคยเห็นคุณอาอยู่บ้านตอนปายอย่างนี้มาก่อน ส่วนมินขอ
ก็ยื่นหน้าซีตอยู่

"มีเรื่องอะไรกันหรือคะ"

ฉันถามผู้จัดการยู

"คุณหนูมินหายตัวไปแล้วค่ะ"

ผู้จัดการยูตอบทั้งๆ น้ำตาคลอ बै

มินหายตัวไปหรือ...?

ฉันรู้สึกหมดแรง ขาเริ่มสั่น

"เขาเป็นอะไรคะคุณอา มินฮาไม่เป็นอะไรใช่ไหมคะ!"

เสียงฉันลั่นอย่างไม่น่าเชื่อ

เป็นเพราะฉันหรือเปล่านะ... ไม่หรือก คงไม่ใช่อย่างนั้นแน่

ทันใดนั้น โดเฮียนก็เดินออกมาจากห้องคุณปู่พอดี

"ผอ. คิมอธิบายให้ละเอียดหน่อยซิ!"

ฉันไม่เคยเห็นคุณอาเสียสติขนาดนี้มาก่อน

"คือว่า...มินฮาเดินทางไปถึง LA จริงครับ แต่ไม่ได้ลงทะเบียนเข้ามหาวิทยาลัยและไม่ทำอะไรเลย ลู่ๆ เขาก็หายตัวไปหลังจากที่ไปถึงอเมริกาได้หนึ่งสัปดาห์ เมื่อครู่นี้ผมได้รับโทรศัพท์จากกองตรวจคนเข้าเมืองแจ้งมาว่ามินฮากลับเข้ามาในเกาหลีแล้วครับ"

"กลับมาเกาหลีแล้วทำไมไม่ยอมกลับบ้านล่ะ! เจ้าลูกคนนี้หายตัวไปไหนก็ไม่รู้ ไปเรียนต่อที่ต่างประเทศกะทันหันทั้งๆ ที่ยังเรียนไม่จบแล้วยังก่อเรื่องแบบนี้อีก... ผอ. คิมฝากตามหาตัวมินฮาด้วยนะ นี่ผู้จัดการยูหลงโทรไปหาเพื่อนๆ มินฮารวมทั้งคนที่เขารู้จักทั้งหมดด้วยล่ะ"

"ได้ค่ะ ท่านประธาน"

"เฮ้อ...นี่มันเรื่องอะไรกันนะ"

คุณอาเอามือทั้งสองข้างกุมขมับแล้วนั่งลงบนโซฟาอย่างหมดเรี่ยวแรง ส่วนมินซอนน้ำตาคลอพลางมองหน้าฉัน

สายตาเธอเหมือนจะกล่าวหาฉัน... หรือฉันจะคิดไปเองก็ไม่รู้?

"มินฮาคงไม่ทำตัวเหลวแหลกอย่างเมื่อก่อนหรอกนะมินซอน"

"ไม่หรอกค่ะ ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ มินฮาต้องกลับมาแน่"

แล้วมินซอนก็หันมามองหน้าฉันอีกครั้ง รู้สึกแปลกๆ ยังไงพิกล

โดเฮียนมองฉันแล้วส่งสายตาให้ฉันตามเขาไป ฉันเลยตามเขาเข้าไปที่ห้องอ่านหนังสือ

"มินฮาติดต่อกับเขาหรือบ้างหรือเปล่า อย่าปิดบังล่ะ บอกมาตามตรงดีกว่า มันจะดีสำหรับมินฮาดูด้วย"

"ไม่รู้เหมือนกันค่ะ ฉันไม่เคยติดต่อกับมินฮานี่นา"

เมื่อเห็นสีหน้าซีดเผือดของฉันแล้ว โดเฮียนก็ไม่ถามอะไรฉันต่อ

"หมอนั่นหายไปไหนกันนะ... เธอไม่รู้จริงๆ หรือว่าเขาจะไปที่ไหน"

"ค่ะ"

ฉันกลับมาที่ห้องตัวเองแล้วเปิดคอมพิวเตอร์ อีเมลล์หลายฉบับที่ฉัน

เคยส่งไปหาเขา ส่วนใหญ่เขายังไม่ได้เปิดอ่านดูด้วยซ้ำ ช่วงสองอาทิตย์แรก เขายังเปิดเมลล์อ่านอยู่ แต่ช่วงหลังๆ ไม่ได้เปิดดูเลยสักฉบับ

เขาประสบอุบัติเหตุหรือเปล่านะ...

ฉันคิดได้แต่ว่าจะเกิดเรื่องร้ายๆ กับเขาเท่านั้น

ระหว่างรอข่าวจากมินฮา บรรยากาศในบ้านก็อึมครึมขึ้นทุกวัน ฉันกลายเป็นหุ่นยนต์ที่ขาดเลือดไปตัวหนึ่งและใช้เวลาผ่านไปโดยไม่กินไม่นอน เอาแต่นั่งเหม่ออยู่หลายวัน

มินฮา...นายคงไม่เป็นอะไรหรอกนะ

ฉันย้อนนึกถึงตัวเองที่มัวแต่หลงอยู่กับความสุขสบายหลังชีวิตแต่งงานของตัวเอง ในขณะที่มินฮาต้องผ่านช่วงเวลาอันปวดร้าวเพียงลำพัง น้ำตาไหลออกมาจากดวงตาทั้งสองไม่หยุด

แต่ความสามารถในการหาตัวของราชามาร์ก็ดีเลิศ เราได้รับข่าวของมินฮาจากสถานที่ที่คาดไม่ถึง

กรมทหาร... มินฮาสมัครไปเป็นทหาร!

ฉันรู้สึกทั้งตกใจและไม่เชื่อ

ที่สุดก็เป็นเพราะฉันเองหรือ...? เขายอมทิ้งสัญชาติอเมริกันจนโดนเกณฑ์ทหารเพราะคำพูดของฉันเพียงคำเดียวนี่หรือ

ขอมินฮา... คนหน้าโง่ ซื่อบื้อ ไร้สาระ อีตาบ้า ึ่งเงาที่สุดในโลก!!

คนทั้งบ้านรุมวាយกันไปหมดทันที

"เจ้านั้นมันบ้าหรือไงนะ ยอมทิ้งสัญชาติอเมริกันเพื่อสมัครเป็นทหารนี่นะ ไม่ได้เรื่องเลยจริงๆ เอาตัวเขาออกมาจากกรมทหารเดี๋ยวนี้ละ ใช้เส้นสายเอาตัวเขาออกมาให้ได้!!!"

คุณอาตะโกนใส่หน้าคุณอาผู้ชายพลางร้องไห้ น้ำตาไหลพราก ส่วนคุณอาผู้ชายได้แต่นั่งฟังคุณอากร้องไห้ด้วยความขมขื่นใจ

"ทางกรมบอกว่าเขาได้รับการฝึกฝนเป็นทหารเสร็จแล้วและส่งให้ไปอยู่ที่ค่ายเฮียนรีในจังหวัดคังวอนโดเรียบร้อยแล้ว ผมว่าลองไปพบเขาก่อนดีกว่านะครับ จะได้ฟังเหตุผลว่าเขาสมัครเป็นทหารเพราะอะไร"

คิมโดเขียนพูด

คุณปู่บอกว่าดีแล้วที่มินฮาได้เป็นทหาร จากนั้นก็พูดเสียงดังว่าตอนนี้มินฮาเริ่มจะโตเป็นผู้ใหญ่จริงๆ แล้ว อย่าได้คิดเอาตัวเขาออกมาก่อนกำหนดเป็นอันขาด

อันที่จริงผู้ชายเกาหลีทุกคนต้องเป็นทหารอยู่แล้ว ไม่เห็นต้องโวยวายอย่างกับจะไปเสี่ยงชีวิตนี่นา

ครอบครัวเราตกลงกันว่าจะส่งโดเขียนไปพบมินฮาดูก่อน

"ฉันขอไปด้วยคนได้มั๊ย"

ฉันขอรับรองโดเขียน

ฉันอยากเจอมินฮา อยากรู้ว่าทำไมเขาถึงทำแบบนี้ ไม่ใช่หรอก... ที่จริงฉันอยากเห็นหน้าเขาต่างหาก อยากจะเห็นด้วยตาตัวเองว่าเขาสบายดีจริงๆ

"ได้ ฉันพร้อมแล้ว เราไปกันนะ"

โดเขียนขับรถไปเองซึ่งไม่ใช่นิสัยของเขา ปกติเขาจะนั่งรถที่มีคนขับรถหรือไม่ก็ให้เลขขา ขับให้เท่านั้น แต่วันนี้เขาคิดจะขับรถไปไกลด้วยตัวเองเพราะอะไรก็ไม่รู้

ทางไปเขียนนี้นั้นสวยงามมากทีเดียว สองข้างทางยังคงมองเห็นกองหิมะที่ทับถมภูเขาจนหนา เราขับรถไปตามเส้นทางที่คิดเคี้ยวไปมา ทำให้ฉันรู้สึกว่ากองทัพอยู่ภายในภูเขาเล็ก

เราออกจากบ้านเช้าเกินไป ฉันจึงต้องนั่งหลับไปตลอดทาง

หน้ากองทัพ

เรายื่นเอกสารขอพบญาติแล้วคอยมินฮาอยู่ที่ห้องนัดพบ

ระหว่างคอย หัวใจของฉันเต้นตึกตักตลอดเวลา ครู่หนึ่ง มินฮาที่ใส่ชุดทหารดูไม่คุ้นตาก็เปิดประตูเดินเข้ามา เขามีสีหน้าที่ตกใจที่เห็นฉันมาที่นี่ ส่วนฉันน้ำตาไหลออกมาทันทีเมื่อเห็นหน้าเขา

เส้นผมยาวที่ย้อมเป็นสีน้ำตาลของเขาตัดสั้นเป็นทรงนักกีฬา

หุ่นผอมๆ ของเขายิ่งผอมลงกว่าเดิมจนดูโทรมเกินไปด้วยซ้ำ ชีวิตของคน
ที่ถือเรื่องบุคลิกเป็นเรื่องสำคัญจะเป็นจะตายขนาดนั้นกลับต้องตัดเส้นผม
สวยงามของตัวเองทิ้งไป เส้นผมซึ่งเคยเป็นความภาคภูมิใจของเขา...
แสดงว่าเขามาที่นี้ด้วยความตั้งใจเด็ดขาดของตัวเองจริงๆ

มินฮาจิกย็อม พันขาวๆ ของเขาดูยิ่งขาวเพราะสีผิวที่ตากแดดจนคล้ำ
"นายเป็นอะไรไปนะ"

โดเฮียนถามมินฮาเฉยๆ

"หาตัวผมเจอเร็วกว่าที่ผมคิดอีกนะเนี่ย นี่ คิมซายอง เธอมามือ
เปล่าเหรอ แล้วจะมาทำไมกันล่ะ"

เขาไม่เปลี่ยนไปเลยเนอะ

"พอมายูที่นี้ รสนิยมการกินของผมก็เปลี่ยนไปด้วยนะ ก่อนหน้านี้
ผมไม่เคยชอบช็อกโกโก้เลย แต่พอมายูที่นี้แล้ว ผมรู้สึกว่ามันอร่อย
ที่สุดในโลกเลย พี่ช็อกโกโก้พายให้ผมสักกล่องนึงสิครับ"

มินฮานั่งกินขนมช็อกโกโก้พายจนหมดกล่อง

เหลือเชื้อจริงๆ หมอฉันไม่เคยชอบกินของพวกนี้มาก่อนนี่นา
นายเคยกินแต่พีชผักผลไม้เพื่อรักษาหุ่นไม่ใช่เหรอ แต่ตอนนี้กลับมานั่ง
กินช็อกโกโก้พายจนหมดกล่องในชั่วพริบตา แถมยังกินอย่างตะกละตะกลาม
เสียด้วย ไม่เหมือนคนที่เคยกินอย่างเงิบๆ มาก่อน

"ทำไมนายต้องมาเป็นทหารด้วยล่ะ"

โดเฮียนถาม

"เกิดเป็นผู้ชายแล้วก็ต้องเป็นทหารสิครับ ไม่มีเหตุผลอะไรหรอก"

มินฮาตอบเฉยๆ

"ฉันเองก็อยากจะขึ้นชมที่นายตัดสินใจมาเป็นทหารหรอกนะ
เพราะเกิดเป็นผู้ชายแล้ว สมควรจะมีประสบการณ์เป็นทหารสักครั้งใน
ชีวิต แต่นายไม่คิดจะปรึกษากับผู้ใหญ่ในบ้านเลยเหรอ"

"ที่ว่าพ่อแม่ผมจะอนุญาตงั้นเหรอ พี่ก็รู้ดีอยู่แล้วนี่"

"พวกท่านกำลังคิดจะเอาตัวนายออกมานะ เพราะมีเส้นสายที่กรม
ทหาร"

"ผมไม่ยอมหรอก! ไหนๆ ก็เข้ามาอยู่ที่นี้แล้ว ผมก็จะทำให้ดีที่สุดในที่สุด
 ว่าแต่...ผมมีอะไรจะคุยกับยายนี้หน่อย พี่ช่วยออกไปก่อนได้มั๊ยครับ"
 มินฮาตั้งโตเฮียนออกไปเฉยเลยเหรอนี๋ย
 "งั้นฉันไปรอที่รถนะ มินฮา ดูแลสุขภาพด้วยละ"
 โตเฮียนลุกขึ้นจากเก้าอี้
 ฉันรู้สึกไปเองหรือเปล่านะว่าสายตาที่โตเฮียนเหลือบมองฉันดูไม่
 สบายใจนัก

หลังจากโตเฮียนออกไป มินฮามองหน้าฉันพักใหญ่ก่อนจะเปิดปาก
 พูดขึ้นมาในที่สุด

"พื้ดกับเธอมั๊ย เธอคง...นอนกับพี่แล้วสินะ"

อิตาลามก... ถามเรื่องบ้าๆ บอๆ แบบนี้ขึ้นมาได้ยังไง

"แน่อยู่แล้ว! เป็นสามีภรรยา กัน ไม่นอนด้วยกันได้ไง!"

ฉันตะโกนใส่หน้าเขาต้งๆ จนกระทั่งคนที่อยู่ใน PX* หันมามอง
 เรากันหมด เฮ้อ...

"เพราะฉันสินะ ที่ฉันเคยพูดกับนายว่า..."

"เปล่า"

"แล้วทำไมกันล่ะ"

"ฉันเบื่อที่จะอยู่อเมริกานะสิ ผู้หญิงก็ไม่เห็นจะสวย... เธอนะหลง
 ตัวเองหรือเปล่า เธอไม่ใช่ผู้หญิงเลอเลิศสักหน่อย อย่าคิดไปเองว่าเป็น
 เพราะเธอได้มั๊ย!"

หมอนี่...พูดจ่าน่าหมั่นไส้ไม่เปลี่ยนเลยแฮะ

"ฉันอยู่ที่นี้ละดีแล้ว ที่นี้ นะเจียบดี ทำให้ฉันมีเวลาคิดอะไรต่อมิ
 อะไรได้เยอะแยะ ฉันอยากอยู่เจียบๆ อย่างนี้แหละ"

"ก็นายเป็นคนคิดอะไรง่าย ๆ อยู่แล้วนี่"

"ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ แต่พอมายูที่นี้ ฉันถึงได้รู้ว่ายังมีอะไรที่
 ฉันต้องคิดอีกเยอะ เธอต้องมีความสุขนะ แต่อย่ามีลูกล่ะ เพราะถ้ามีลูก
 แล้ว รุ่นแก่ๆ ของเธอคงจะยิ่งแย่ลงไปอีก"

* ร้านขายของและขนมขบเคี้ยวที่อยู่ในกองทัพ

"ฉันจะมีลูกห้าคน!"

มินฮยาหัวเราะเมื่อได้ยินสิ่งที่ฉันพูด

"ก่อนจะตัดสินใจได้ ฉันลังเลอยู่นานพอสมควร กลัวว่าฉันจะประเมินค่าตัวเองสูงเกินไปหรือเปล่า ฉันจะปรับตัวไม่ได้จนมานั่งเสียใจที่หลังหรือเปล่า แต่ตอนนี้...ฉันคิดว่าตัวเองตัดสินใจได้ดีแล้ว เธอรู้มั้ยว่าหนูนี้มีทหารทรยศแฟนตัวเองมากกว่าแฟนทรยศทหารนะ ฉันล้มผู้หญิงอย่างเธอไปเป็นชาติแล้ว"

"ดีแล้วล่ะ พังแล้วขึ้นใจจัง"

"หลังจากปลดประจำการแล้ว ฉันคงดูดีกว่าเดิมแน่ ถ้าฉันทำธุรกิจส่วนตัว คงจะได้รับการนับหน้าถือตาจากคนรุ่นหลังและอาจจะเป็นประสบการณ์ที่ดีสำหรับฉันไม่น้อย"

"จะว่าไปนายก็ดูดีขึ้นเหมือนกันนะ ดูสมเป็นผู้ชายขึ้น พอปลดประจำการแล้วคงมีสาว ๆ มารุมจีบกันน่าดู"

"อย่ามาพบฉันอีกนะ... ถึงฉันจะได้พัก ฉันก็จะไม่กลับไปเยี่ยมที่บ้าน"

"อย่าคิดไปเองดิ ฉันไม่คิดจะมาพบนายอีกอยู่แล้ว แถมยังไม่คิดจะยินดีต้อนรับนายเวลานายกลับมาที่บ้านด้วย"

"อย่าเขียนจดหมายมา อย่าส่งอีเมลล์มาด้วย"

"ฉันเขียนจดหมายไม่เป็นอยู่แล้วและไม่คิดจะส่งอีเมลล์ที่คนรับไม่เปิดอ่านด้วย"

"ดีแล้วล่ะ งั้นกลับดี ๆ นะ"

มินฮาลุกขึ้น

ยัยโง่... เธอจะไม่ยอมพูดอะไรสักคำให้เขาอุ่นใจเลยจริงๆ เหรอ

"มินฮยา!"

มินฮยาหยุดเดิน

"ขอให้นายอยู่ที่นี้ตลอดชีวิต ไม่ออกมาเลยนะ!"

โง่ พุดได้แค่นี้หรือไง อยากจะดึงผมออกมาให้หมดเลยจริงๆ

"นี่เธอสาปแข่งกันหรือไง!!!"

มินฮายีม เขายืนอยู่ตรงนั้นลึกลับๆ ด้วยสีหน้าที่ไม่รู้จะอธิบาย
ยังไงก่อนจะหันตัวเดินหายไปในที่ที่สุด

ฉันไม่สามารถออกมาจากที่นั่นได้เป็นเวลานานหลังจากมินฮายเดิน
จากไปแล้ว

เจ็บใจจริงๆ ฉันไม่อยากจะมีความรักซับซ้อนหรือความรักที่
เข้าใจได้ยากอีกแล้ว ฉันแค่อยากจะมีความรักที่เรียบง่าย...ไม่มีอะไรผิด...
ไม่มีอะไรยาก...ก็เท่านั้น

41

โดเฮียนนั่งสูบบุหรี่หรือฉันอยู่นอกรถ ฉันไม่เคยเห็นเขาสูบบุหรี่
มาก่อน

"คุยเสร็จแล้วเหรอ"

"ค่ะ"

ทั้งๆ ที่โดเฮียนขับรถมาหลายชั่วโมงแล้ว แต่เขาดูไม่เห็น้อยเลย
สักนิด

เวลาผ่านไปหลายชั่วโมง เราสองคนเงียบกันไปทั้งคู่ ฉันมัวแต่มอง
วิวนอกหน้าต่างอยู่อย่างนั้น ในสมองมีแต่ภาพของมินฮายวนเวียนอยู่ในหัว
เมื่อใกล้ถึงโซล...

"นี่ ชายอง"

โดเฮียนเรียกฉันขึ้นมา

"อะไรเหรอคะ"

"เรามีลูกกันเถอะ"

"...?"

นี่มันเรื่องบ้าบออะไรกันอีกล่ะเนี่ย!

ฉันไม่รู้จะตอบอะไร

โบราณว่าไว้ พูดอะไรได้ตั้งนั้น

ฉันเพิ่งตะโกนใส่มินฮายว่าจะมีลูกห้าคนเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา

เอง คิมโตเสียคนนี่ตาทิพย์และดักฟังคนอื่นพูดด้วยหรือไง!

"เราแต่งงานกันมาสามเดือนแล้วนะ ท่านประธานก็รอหลานมานานแล้วด้วย"

"คุณคิม! การมีลูกไม่ใช่แค่นกหงส์คาบมาให้ นะ หรือว่าคุณคิดจะ... มีอะไรกับฉันนั่นหรือ นี่คุณลืมสัญญาของเราแล้วหรือคะ"

ฉันรู้สึกวุ่นวายใจเหลือใจได้แต่จ้องหน้าเขาอยู่อย่างนั้น แต่สีหน้าของเขายังคงเยือกเย็นเหมือนเดิม นี่เขาคงไม่ได้พูดเล่นแน่!

"นี่ ฉันก็เป็นผู้ชายเหมือนกันนะ ฉันไม่อยากจะนอนกับภรรยาในห้องเดียวกันโดยไม่มีอะไรเกิดขึ้นอีกต่อไปแล้ว!!"

แล้วจะเอาไปส่งอีตาคคนี่ ความจริงแล้ว... เรื่องแบบนี้ไม่ต้องพูดออกมาตรงๆ ก็ได้

หัวใจฉันเต้นตึกตักและหน้าแดงขึ้นมาจนเกือบจะไหม้

"คุณเห็นฉันเป็นผู้หญิงด้วยหรือ คุณไม่ชอบฉันไม่ใช่หรือคะ"

"ฉันไม่ใช่คนโง่ที่ยอมแต่งงานกับผู้หญิงที่ตัวเองไม่ชอบหรือคะ!"

โศกโศกจอร์จข้างถนนแล้วจ้องหน้าฉันอยู่พักใหญ่

อีตาคคนี่เป็นอะไรไปอีกละ เป็นเพราะมินฮาหรือ?

"จิ้งต่อไปนี่ เราอยู่กันคนละห้องแล้วกันนะคะ ฉันเบื่อจะนอนกับพื้นแล้วเหมือนกัน"

"อย่าให้ฉันต้องเสียแรงเลยนะ ที่ผ่านมาฉันสามารถบังคับเขาเธอมาเป็นของฉันได้ตลอด แต่ฉันก็ให้เกียรติเธอ... แต่ฉันเบื่อแล้ว ต่อไปนี้ฉันจะไม่อดทนและไม่รอเธออีกแล้ว!!"

นึกถึงเรื่องเมื่อวันก่อนที่โดนโตเสียบังคับจับขึ้นมาได้ ถ้ามีเรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นอีก ฉันคงไม่สามารถหลีกเลี่ยงสถานการณ์นั้นได้อีกแล้วละ

ทันใดนั้น ฉันก็รู้สึกขนลุกและกลัวผู้ชายคนนั้นขึ้นมาอย่างฉับพลัน

"ลองดูสิ! ถ้าคุณบังคับฉันทำอะไรอีกละก็ ฉันไม่ยอมให้อภัยคุณแน่"

ฉันตอบเสียงสั้น

หรือว่า... เขาคิดจะทำอะไรฉันบนถนนงั้นหรือ ถ้าเป็นบนทางด่วนนี่ละก็ ฉันไม่มีที่จะให้หนีหรือว่าซ่อนตัวได้เลยสักนิด

โดเฮียนเห็นฉันตัวลั่นด้วยความหวาดกลัวจึงยิ้มออกมาอย่างขมขื่น
"อย่าทำให้ฉันกลายเป็นคนร้ายได้มัย ฉันไม่ใช่คนข่มขืน แต่เป็น
สามีเธอต่างหาก!"

"..."

ฉันไม่สามารถพูดอะไรออกมาได้แม้แต่คำเดียว โดเฮียนหันหน้า
กลับไปแล้วและสตาาร์ทกรโหมอีกครั้ง

เมื่อรถเริ่มเคลื่อนตัว ฉันก็ถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอก ส่วน
โดเฮียนได้แต่ขบครดด้วยสีหน้าแข็งกระด้างไปตลอดทาง ฉันเหลือบมอง
หน้าเขาหลายหน

เดิมทีโดเฮียนเป็นคนเยือกเย็นและควบคุมสติตัวเองได้ดี แต่พอ
เสียสติหรือโมโหขึ้นมาแบบนี้ เขาก็กลายเป็นคนพูดจาตรงๆ และ
กระตือรือร้นอย่างไม่น่าเชื่อเลยทีเดียว ท่าทีที่เขาแสดงออกมาต่างจาก
มินฮามาก แต่ก็ดึงดูดใจจนฉันไม่สามารถปฏิเสธได้ เพราะเขาไม่ใช่
ญาติพี่น้องของฉันหรือเปล่านั้นไม่รู้?

ฉันนั่งเหงื่อแตกอยู่ข้างๆ เขาเพราะต้องปิดบังเสียงหัวใจที่กำลังเต้น
แรง

กว่าจะถึงบ้านก็เกือบห้าทุ่มแล้ว โดเฮียนตรงไปหาคุณอากับคุณ
อาผู้ชาย ส่วนฉันตรงไปที่ห้องอาหาร คั้นดูเย็นทั้งตู้แล้วลงมือทำข้าวคลุก
ยัดใส่ปากทันที เพราะเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ว่าวันนี้ฉันอดข้าวมาทั้งวัน
โดเฮียนก็อดข้าวเหมือนกัน... เฮ้ย! ฉันจะไปหุงเขาทำไม ช่วยตัวเองให้
รอดก่อนดีกว่า

เมื่อท้องอืดแล้วรู้สึกว่าจะเริ่มทำงานเป็นปกติอีกครั้ง นึกถึง
สายตาของโดเฮียนที่จ้องมองฉันเมื่อคืนแล้วรู้สึกขนลุกยังไม่รู้

ที่ผ่านมามีคนสะเพร่าเกินไป... ฉันใช้ห้องร่วมกับผู้ชายที่เป็นหมาป่า
อย่างคิมโดเฮียนตั้งสามเดือนเชียวนะ นี่ฉันไร้เดียงสาหรือว่าโง่กันแน่!

ฉันกลับเข้าห้องตัวเองแล้วลือคประตู

วันนี้อาบน้ำนอนก่อนดีกว่า ไว้ค่อยคิดอีกทีพรุ่งนี้...

ฉันนอนหลับเป็นตาย พอลืมตาตื่นขึ้นมาในเช้าวันรุ่งขึ้นก็ปากเข้า
ไปแก้ไ้มองแล้ว โชคร้ายที่วันนี้เป็นวันอาทิตย์...

ฉันเข็ดขี้ตาออกเพื่อไม่ให้หน้าตาน่าเกลียดมากนักก่อนจะเดินลงไป
ที่ห้องรับแขก และแอบหวังเอาไว้ในใจว่าขอให้มิดิเอียนมีนัดออกไป
ข้างนอก แต่เขากลับนั่งอ่านหนังสืออยู่บนโซฟา

"อรุณสวัสดิ์"

เขาส่งคำทักทายมาให้ฉันหน้าตาเฉย

"คะ"

ฉันไม่สามารถเงยหน้ามองเขาตรงๆ ได้

หลังจากนั้นฉันก็รีบวิ่งตรงไปที่ห้องอาหารซึ่งเป็นจุดหมายของฉัน
และเป็นทีเดียวก่อนที่ฉันจะไปประจำทันที

ฉันกินขนมปังปังกับสลัดเป็นอาหารเช้าอย่างง่ายจนอิมท้องก่อนจะ
รีบวิ่งขึ้นไปห้องของตัวเองอย่างรวดเร็ว

รีบออกไปจากบ้านนี้ดีกว่า!

ขณะที่ฉันกำลังเตรียมตัวจะออกไปอย่างรวดเร็ว เสียงโทรศัพท์
มือถือก็ดังขึ้นพอดี

ลี้ซิงอุกโทรมา...

ฉันลังเลใจว่าจะรับโทรศัพท์ที่มีอยู่ครู่หนึ่ง แต่ก็นึกถึงผ้าเช็ดหน้า
ที่ยังไม่ได้คืนให้เขาขึ้นมาได้

"ฮัลโหล"

(นึกว่าคุณจะไม่รับสายผมซะแล้ว วันนี้คุณยุ่งรีเปลา เราไปทาน
อาหารกลางวันกันดีมั้ย)

"อาหารกลางวันเหรอคะ"

(ผมจะได้ขอผ้าเช็ดหน้าคืนด้วยไงครับ)

โอ้ผ้าเช็ดหน้านี่ดีตัวดี รีบส่งคืนดีกว่า... เหมือนก้างปลาติดคอเลย
แต่การที่ฉันต้องไปพบผู้ชายคนนี้ ยิ่งทำให้ฉันรู้สึกเหมือนมีก้างปลาติดคอ
เหมือนกันนั่นแหละ ขนาดฉันพบกับมินฮา โดเอียนยังห้วนไหวถึงขนาดนี้
ถ้าเขารู้ว่าฉันไปพบลี้ซิงอุกซะก็... ฉันคงโดนมากกว่านี้!

"วันนี้...คงไม่ได้ค่ะ ไว้วันหลังแล้วกันนะคะ"
(งั้นเหรอกับ วันหยุดแบบนี้คุณต้องอยู่กับสามีสินะ ผมนึกว่า
แค่มาทานอาหารกลางวันด้วยกันคงไม่เป็นไร...)
น้ำเสียงเขาแสดงความผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด
"ไว้วันหลังนะคะ"
ฉันวางสายไป
ถามที่อยู่เขาแล้วส่งไปรษณีย์ไปให้ดีกว่า ช่วงนี้ถ้าฉันไปกวนใจ
โดเซียนเข้าล่ะก็ คงจะไม่ดีแน่...
ฉันใช้ทักษะการซ่อนตัว (?) ที่ฝึกฝนมาตลอดหนีออกจากบ้านมา
ได้สำเร็จ

42

แจเคียงพักผ่อนอยู่ที่บ้านพอดี ฉันชวนแจเคียงออกมาที่คังนัมจนได้
ตามถนนหนทางเต็มไปด้วยคลื่นตะกร้าท็อฟฟี่ ร้านขายของทุก
ร้านนำตะกร้าท็อฟฟี่หรือหราน่ารักมาขายกันเต็มไปหมด เพราะวันนี้เป็น
วันที่สิบสี่มีนาคม...วันไวท์เดย์นั่นเอง!
"ฉันยอมมาเพราะเพื่อนเศรษฐกิจของฉันเรียกออกมาหรือคะ แต่
เย็นนี้ฉันคงอยู่กับเธอไม่ได้ เธอรู้อยู่แล้วใช่ไหมว่าวันไวท์เดย์เป็นวันสำหรับ
คนอย่างฉัน"

แจเคียงที่แต่งตัวมาซะสวยบอก
"ถึงเวลาที่จะยืนยันความนิยมของผู้ชายที่มีต่อฉันได้แล้ว รัมบี้
ก่อนเที่ยงที่ผ่านมาฉันได้ตะกร้าท็อฟฟี่มาสวมใบแล้วนะ"

"เธอได้มาจากเด็กๆ ที่โบสถ์ละสิ เด็กประถมให้มาหรือจ๊ะ"

"พูดอะไรน่าเกลียดอย่างนั้น! กลัวคนอื่นจะเข้าใจความนิยมของ
ฉันผิดจังเลย ตะกร้าสามใบนี่นะเฉพาะที่ฉันได้จากหนุ่มหล่อๆ เท่านั้นยะ"

ฉันนึกถึงลีซึงอูกที่โทรมาขอพบวันนี้ เพราะวันนี้เป็นวันไวท์เดย์
งั้นเหรอก?

น้ำเสียงผิดหวังของเขายังคงดังก้องอยู่ในหูของฉัน
"เธอได้ถือพื้จากสามีบ้างหรือเปล่า แต่เธอก็ไม่ได้ให้เขาในวัน
วาเลนไทน์นี่นะ"

"ฉันไม่เข้าใจคนที่ชอบให้ของในวันแบบนี้ที่สุดเลยอะ"

"นั่นสินะ ยังไงมันก็เป็นวันที่ไม่มีความหมายสำหรับคนอย่างเธอ-
อยู่แล้ว"

เฮ้อ...เนี่ยนะเธอ คนที่ฉันเรียกว่าเพื่อนมานาน

ฉันพูดคุยเรื่องไร้สาระกับแจเคียงอยู่สักพักพลางรับประทาน
อาหารกลางวันก่อนที่จะแยกจากกัน ที่จริงฉันอยากจะปรึกษาแจเคียง
เรื่องโดเฮียน แต่ฉันก็ไม่ได้พูดอะไรเลยสักคำ เพราะว่าแจเคียงดูยุ่งๆ อยู่
และฉันก็คิดว่าเรื่องแบบนี้ไม่น่าจะเอามาปรึกษากับคนอื่นและน่าจะแก้
ปัญหาด้วยตัวเอง

ใบหน้าโทรมคล้ำแดดของมินฮา การประกาศอย่างไม่คาดฝัน
มาก่อนของโดเฮียนและลีซึงอกที่ปรากฏตัวมาจากที่ไหนก็ไม่รู้... สมอง
ของฉันสับสนไปหมดแล้ว

หลังจากแยกกับแจเคียง ฉันเดินเร่ร่อนอยู่บนถนนสักพักแล้วก็เข้า
ไปอบชานูน่าที่ร้านจิมจิลงบังที่อยู่ใกล้ๆ

เฮ้ย! เดี่ยวนี้ยังมีคู่รักหนุ่มสาวออกมาแสดงความรักในที่สาธารณะ
กันอีกเหรอเนี่ย ทำไม่ไม่ยอมไปหาที่เจียบๆ อยู่กันตามลำพังสองคนก็
ไม่รู้ ฉันว่าสังคมของเราต้องกำจัดคนพวกนั้นออกไปให้หมดเลย!

หน้าบ้านพยองซังดง

ฉันซื้อซิสเค้ก ไก่ทอดและเหล้าโซจูกลับบ้านเต็มสองมือ

สำหรับคนที่ชีวิตน่าสมเพชอย่างฉัน... ไม่มีที่จะไปนอกจากบ้าน
หรือไม่กี่ห้องของตัวเองเท่านั้นนะเพ้ย!

ขณะที่ฉันกำลังเดินโซซัดโซเซไปตามกำแพงสูงๆ ของบ้านหลังใหญ่
โตมโหฬารทั้งหลาย รถเก๋งคันหนึ่งก็วิ่งเฉียดข้างฉันไปก่อนที่จะไปจอด
หน้าประตูบ้านของเรา